

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216218579
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4216218579.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, zastúpený: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX A., 2. C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX/XXX, XXX XX A., zastúpený: JUDr. Ľubica Bičianová, advokátka so sídlom Záhradnícka 16, 945 01 Komárno, IČO: 14 142 309, 3. C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. H. G. XXX, o zaplatenie 33.194,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 9. januára 2024 č. k. 7Csp/168/2016-677, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o priznaní istiny 32.194,37 eura s príslušenstvom, zmluvnej pokuty vo výške 548,01 eura a nesplateného zmluvného úroku vo výške 1.688,97 eur, výroku o zamietnutí ostatnej časti žaloby v časti sumy 609,13 eur a výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalovanej 1/ a žalovanej 3/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Žalobcovi voči žalovanému 2/ priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 9. januára 2024 č. k. 7Csp/168/2016-677 (napadnutý rozsudok) zaviazal žalovaných 1., 2. a 3. zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 32.194,37 eur so zmluvným úrokom vo výške 5,5 % ročne od 28.2.2015 z istiny 33.194,32 eur do 15.3.2023 a od 16.3.2023 a z istiny 32.194,32 eur do zaplatenia, úrok z omeškania z nesplatených splátok splatných pred odstúpením vo výške 136,90 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 28.02.2015 z istiny 33.194,32 eur do 15.3.2023 a od 16.3.2023 a z istiny 32.194,32 eur do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 548,01 eur a nesplatený zmluvný úrok vo výške 1.688,97 eur, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ďalších žalovaných. Konanie o časti návrhu žalobcu o zaplatenie istiny 3.500,23 eur zastavil, návrh žalobcu v ostatnej časti zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 07.11.2016 domáhal voči žalovaným 1.-3. zaplatenia sumy 33.194,37 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že so žalovaným 1. uzatvoril Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 401/1563/2009, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 38.350,00 eur pri základnej úrokovej sadzbe 3,50 % ročne s dobou splatnosti 30 rokov. K predmetnej zmluve žalovaní 2. a 3. pristúpili so svojim ručiteľským vyhlásením.

Žalovaný 1. sa dostal s plnením dlhu do omeškania, a preto mu žalobca zaslal Výzvu na úhradu zo dňa 27.06.2014 ktorou žalovaného 1. vyzval na úhradu omeškaných splátok v sume 1.922,85 eur. Žalobca odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 22.12.2014, ktoré bolo žalovaným riadne doručené, čím sa stal splatný celý dlh. V odstúpení boli žalovaní vyzvaní, aby dlžnú sumu uhradili v lehote 30 dní od doručenia odstúpenia. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 35.188,47 eur, úroku ku dňu 22.12.2014 vo výške 1 688,97 eur, úroku z omeškania 136,90 eur a zmluvnej pokuty vo výške 3 488,33 eur. Žalobca si v žalobe zároveň uplatnil náklady spojené s uplatnením pohľadávky a to vo výške 609,13 eur. Z vyčísleného nedoplatku žalovaných žalobca odpočítal vykonané platby žalobcov a započítal na úhradu zmluvnej pokuty.

3. Žalovaná 1. uviedla, že podpísala túto zmluvu a chce zaplatiť uplatnený nárok v sume 33.194,37 eur s trovami, ale v celosti to zaplatiť nevie, najradšej by to uhradila v splátkach po 500 eur. Žalovaná 3. uviedla, že žalovaný 2. je jej brat, ktorý sa s celou rodinou odsťahoval do Rakúska, on o tomto konaní vie, a ona ho prosila, aby túto dohodou o zmieri podpísal, čo on odmietol. Ona chce vrátiť tieto finančné prostriedky, ktoré boli vyčerpané, ale žiadala o možnosť úhrady vo forme splátok. Zástupkyňa žalovaného 2. s navrhnutým zmierním nesúhlasila. Žalovaný 2. so žalovanými 1. a 3. nekomunikoval, nevie, kto splácal a nesplácal, nebolo mu doručené odstúpenie od zmluvy, ani výzva ako ručiteľa na úhradu celej dlžnej sumy. Poukázala na § 349 Obch. zák., podľa ktorého je rozdiel oproti Obč. zák. § 48 ods. 2, kedy účinky odstúpenia sú rozdielne, kým podľa Obč. zák. od začiatku zmluva zaniká, a preto žiadala, aby súd žalobu voči žalovanému 2. zamietol. Ďalej namietala skutočnosť, že dňa 28.01.2015 došlo k riadnemu odstúpeniu od zmluvy, nakoľko žalovaný 2. od r. 2011 nebol na adrese, ktorá je uvedená pre doručenie, a to G. H. G. I. XX, býva na inej adrese.

4. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom dňa 06.05.2019 tak, že žalovaným 1. až 3. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 27.085,23 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % p. a. od 29.01.2015 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ďalších žalovaných a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 63,6 %. Na základe podaného odvolania žalovaného 2. odvolací súd Krajský súd v Nitre svojím uznesením sp. zn. 12CoCsp/1/2020 zo dňa 31. augusta 2021, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že z obsahu spisu nesporné vyplynulo, že Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 401/1563/2009 zo dňa 16.09.2009, podpísaná stranami sporu, bola uzatvorená v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ako aj v súlade s § 12 Zákona NR SR č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania o poskytnutí podpory. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd dospel k jednoznačnému právnomu záveru, že žalobca - ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ. Je účelovým fondom, ktorý v zmysle jednoznačnej definície pojmu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 OZ nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, to znamená, že v danom prípade nie je možné zmluvu o poskytnutí podpory, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ. To, že predmetná zmluva nie je zmluva o spotrebiteľskom úvere ani v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., je nesporné, rovnako k takémuto záveru dospel aj súd prvej inštancie a táto skutočnosť nebola v konaní ani rozporovaná. Odvolací súd dospel k záveru, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru a nenávratného príspevku bola uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, je preto potrebné ju považovať za úverovú zmluvu v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a aplikovať naň režim Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Zánik zmluvy nastáva k dobe účinnosti právneho úkonu, ktorým oprávnená strana odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, kde odstúpenie od zmluvy má účinky „ex tunc“, t. j. že zmluva sa zruší od počiatku, kým pri obchodno-závazkových vzťahoch odstúpenie od zmluvy má účinky „ex nunc“, to znamená, že zánik zmluvy nastáva v dobe účinnosti právneho úkonu, ktorým oprávnená strana odstúpila od zmluvy. V dobe účinku odstúpenia od zmluvy zanikajú práva, ktoré vyplývajú priamo z obsahu zmluvy, ale nie práva, ktoré vznikli v dôsledku porušenia zmluvy. Odvolací súd uviedol, že v preskúmvanej veci zo žaloby vyplýva, že žalovaní sa dostali do zlej platobnej disciplíny ku dňu 12.12.2014, keď boli v omeškaní s úhradou 11 mesačných splátok v celkovej sume 2.208,10 eura. V zmysle § 506 ObZ žalobca odstúpil od uzatvorenej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, a to listom zo dňa 22.12.2014 aj v súlade s článkom X. bod 10.3. písm. b/ úverovej zmluvy, pričom stanovil žalovaným 30-dňovú lehotu na uhradenie dlžnej sumy, ktorá pozostávala z nesplatennej istiny, ako aj z nesplateného zmluvného úroku a zmluvne dohodnutých sankcií. Žalobca predložil dôkazy o doručení odstúpenia od zmluvy, ktoré bolo žalovanej 1. doručené dňa

15.01.2015, žalovanému 2. dňa 28.01.2015 a žalovanej 3. dňa 09.01.2015. Doručenie odstúpenia od zmluvy rozporoval žalovaný 2., uviedol, že odstúpenie od zmluvy mu nebolo doručené, on žije dlhodobo v zahraničí, doručku za neho musel podpísať niekto iný. Súd prvej inštancie sa jeho námietkami dostatočne nezaoberal. Žalobca doručoval všetky písomnosti žalovanému 2. na adresu G. H. G. XX. Z fotokópií doručeníek na listinách s označením Odstúpenie od zmluvy nevyplýva, že žalovaným bolo doručované odstúpenie od zmluvy, podpísaná je aj doručka od žalovaného 2. s adresou G. H. G. XX. Z registra obyvateľov SR však vyplýva, že žalovaný 2. má od 14.09.2011 uvedenú adresu bydliska Komárno. Z týchto skutočností je zrejmé, že odstúpenie od zmluvy nebolo žalovanému 2. doručované na správnu adresu a preto vzniká pochybnosť o platnom doručení žalovanému 2. K účinnosti odstúpenia od zmluvy dôjde až dorúčením jednostranného právneho úkonu žalobcu poslednému z povinných strán (poslednému zo žalovaných) a nasledujúcim dňom začína plynúť 4-ročná premĺčacia doba.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca so žalovaným 1. uzatvoril zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 401/1563/2009, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 38.350,00 eur pri základnej úrokovej sadzbe 3,50 % ročne s dobou splatnosti 30 rokov. K predmetnej zmluve žalovaní 2. a 3. pristúpili so svojim ručiteľským vyhlásením. Žalovaný 1. sa dostal s plnením dlhu do omeškania, a preto mu žalobca zaslal Výzvu na úhradu zo dňa 27.06.2014 ktorou žalovaného 1. vyzval na úhradu omeškaných splátok v sume 1.922,85 eur. Žalovaný 1. bol k dátumu 12.12.2014 v omeškaní s 11 splátkami v sume 2.208,10 eur, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenia čl. X bod 10.3 písm. b/ Zmluvy o úvere oprávňujúcej žalobcu k odstúpeniu od zmluvy o úvere. Žalobca návrhom zo dňa 20.11.2014 uplatnil na tunajšom súde nárok na zaplatenie sumy - nedoplatku žalovanej 1. v sume 1.994,10 eur v konaní 6C 753/2015, v ktorom strany uzavreli súdny zmier o povinnosti žalovanej 1. zaplatiť 1.994,10 eur s príslušenstvom v splátkach. Vzhľadom k viacnásobnému porušeniu článku X. bod 10.2 zmluvy o úvere žalobca pristúpil k zvýšeniu úrokovej sadzby na úroveň 5,5 %. Žalobca odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 22.12.2014, ktoré bolo žalovanému 1. doručené dňa 15.01.2015, žalovanému 2. bolo doručené dňa 28.01.2015, ale najneskôr doručenu žalobou ako príloha žaloby dňa 10.04.2017 a žalovanému 3. doručené dňa 09.01.2015, čím sa stal splatný celý dlh. V odstúpení boli žalovaní vyzvaní, aby dlžnú sumu uhradili v lehote 30 dní od doručenia odstúpenia. Celková suma nedoplatkov žalovaných v odstúpení bola 37.014,34 eur. Žalovaní v priebehu konania vykonali čiastočné platby v sume 3.900,32 eur, z ktorých plnení žalobca započítal na istinu 1.000 eur dňa 15.03.2023 z dôvodu označenia plnenia na istinu, a zvyšok na vyčíslenú zmluvnú pokutu. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 32.194,37 eur, z nezaplatených zmluvných úrokov vo výške 1.688,97 eur, zmluvný úrok vo výške 5,5 % ročne od 28.2.2015 z nezaplatenej istiny 33.194,32 eur do 15.03.2023 a od 16.3.2023 z nezaplatenej istiny 32.194,32 do zaplatenia, úroku z omeškania z nesplatených splátok splatných pred odstúpením vo výške 136,90 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne od 28.02.2015 z nezaplatenej istiny 33.194,32 eur do 15.03.2023 a od 16.03.2023 z nezaplatenej istiny 32.194,32 do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 548,01 eur.

6. Podľa Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretej podľa ustanovení zákona č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, číslo: 401/1563/2009 článok II. bod 2.1. predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory vo forme úveru na výstavbu bytu v rodinnom dome podľa projektovej dokumentácie schválenej v stavebnom konaní podľa „zákona o ŠFRB“ a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe žiadosti dlžníka č. 1563/Ž/2009 zo dňa 29.5.2009 a overenej Mestským úradom v Komárne. Podľa článku V. bod 5.2 Zmluvy prvá až 359. splátka úveru je vyčíslená vo výške 172,21 eur. To všetko za predpokladu riadneho a včasného splácania poskytnutého úveru. Podľa článku VIII. bod 8.2. Zmluvy odstúpenie od zmluvy veriteľ zasiela poštou doporučenou zásielkou do vlastných rúk na poslednú známu adresu dlžníka a ručiteľov. Za posledne známu adresu sa považuje adresa dlžníka a ručiteľov v databáze veriteľa. Vyššie uvedené platí pre všetky písomnosti zasielané veriteľom. Podľa článku X. bod 10.1 Zmluvy v prípade, ak dlžník neuhradil 3 a viacero splátok poskytnutého úveru, veriteľ je oprávnený zvýšiť zmluvne dohodnutú úrokovú sadzbu o 0,5 % p. a. pre celý zostatok úveru. Podľa článku X. bod 10.2. Zmluvy v prípade, ak dôjde k nedodržaniu lehoty na výstavbu - max 24 mesiacov - zmluvné strany sa dohodli, že veriteľ môže zvýšiť úrokovú sadzbu poskytnutého úveru, za každých aj začatých 6 mesiacov po prekročení lehoty výstavby, o 0,5 % p. a. pre celý zostatok úveru. Podľa článku X. bod 10.3 písm. b) Zmluvy veriteľ je oprávnený odstúpiť od tejto zmluvy najmä v nasledujúcich prípadoch: b) v prípade omeškania dlžníka s úhradou 3 a viacero splátok. Podľa článku XI. Bod 11.2. Zmluvy veriteľ a dlžník sa dohodli, že v prípade ak dôjde k porušeniu akejkoľvek povinnosti dlžníka vyplývajúcej mu zo zmluvy a k následnému odstúpeniu od zmluvy zo strany veriteľa, je dlžník povinný uhradiť nesplatenú istinu úveru, nesplatený úrok z úveru a zmluvnú pokutu vo

výške 10 % zo súčtu nesplatenj istiny úveru a nesplateného úroku z úveru a to do 30 dní od doručenie odstúpenia od zmluvy V prípade, že odstúpenie od zmluvy veriteľom nastalo z dôvodu uvedeného v čl. X. bod 10.3. písm. a) je dlžník okrem uvedených úhrad povinný uhradiť veriteľovi taktiež zmluvne dohodnutú pokutu podľa zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa článku XIV. bod 14.3. Zmluvy práva a povinnosti zmluvných strán sa riadia predovšetkým „zákonom o ŠFRB“ a ostatnými právnymi predpismi, a to najmä: Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, Zákonom o katastri nehnuteľnosti, Zákonom o Správe majetku štátu a pod.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom uznesení a mal za preukázané, že Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 401/1563/2009 zo dňa 16.09.2009, podpísaná stranami sporu, bola uzatvorená v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ako aj v súlade s § 12 Zákona NR SR č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania o poskytnutí podpory. Dospel k záveru, že žalobca - ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ. Je účelovým fondom, ktorý v zmysle jednoznačnej definícií pojmu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 OZ nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, to znamená, že v danom prípade nie je možné zmluvu o poskytnutí podpory, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ. To, že predmetná zmluva nie je zmluva o spotrebiteľskom úvere ani v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. je nesporné.

8. Ďalej vec právne posúdil podľa § 497, § 344, 506, § 349 ods. 1, § 365 ods. 1, § 303, § 306, § 310, § 293, § 294, 388, § 397, § 301, § 302, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami konania bol uzatvorený platný právny úkon založený na zmluvnom type úverovej zmluvy podľa Obchodného zákonníka. Strany v uzatvorenej zmluve jasne formulovali vzájomné práva a povinnosti. Povinnosťou žalobcu bolo poskytnúť podľa podmienok zmluvy úver žalovanej 1. a povinnosťou žalovanej 1. bolo poskytnuté finančné prostriedky podľa dohodnutých podmienok vrátiť. K uvedenej úverovej zmluve následne pristúpili ručitelia – žalovaní 2. a 3. svojimi ručiteľskými vyhláseniami a brali na seba povinnosť uspokojiť veriteľa v prípade, ak to nespĺní dlžník. Žalovaná 1. porušila svoju povinnosť vyplývajúcu z uzatvorenej zmluvy v tom, že dohodnuté splátky riadne a v čas nezaplatila a to ani napriek doručenej výzve veriteľa. K náprave nedošlo ani po tom, čo žalobca podal návrh na zaplatenie omeškaných splátok v konaní sp. zn. 6C/773/2015. Súd považoval za dôvodné následné odstúpenie od úverovej zmluvy pre porušenie zmluvných povinností žalovanou v rade 1). Nakoľko predmetný právny vzťah sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, súd konanie žalobcu v časti odstúpenia od zmluvy ako i následného vyčíslenia nedoplatku podľa zmluvne stanovených podmienok považoval za dôvodné. Žalovaná v rade 1) a ani žalovaná v rade 3) skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom nároku a ani jeho výšky v spore nerozporovali. Ich námietky sa týkali iba príslušenstva pohľadávky a to z dôvodu, že sú vysoké a nevedia ich zaplatiť. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca mal záujem so žalovanými uzatvoriť aj mimosúdnu dohodu, ktorú žalovaní v rade 1) a aj žalovaný v rade 3) prijali. Návrh dohody odmietol žalovaný v rade 2), nereagoval. Námietky žalovaného v rade 2) sa netýkali vyčíslenia žalobcom uplatnených nárokov titulom odstúpenia od úverovej zmluvy, ale sa týkali nedoručenia odstúpenia od úverovej zmluvy podľa úverových podmienok žalovanému v rade 2) a vznesenej námietky premičania nároku žalobcu voči žalovanému v rade 2). Vzhľadom na skutočnosť, že súd mal preukázané tvrdenia žalobcu v časti uplatneného nároku ako aj jeho výšky (v spore rozporovaný nebol), teda skutočnosti tvrdené žalobcom považoval za nesporné, nakoľko ich žalobca listinnými dôkazmi preukázal, zaviazal žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy spoločne a nerozdielne tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

9. K námietkam žalovaného 2. súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnom prípade si zmluvné strany v uzatvorenej úverovej zmluve už v záhlaví dohodli, že zmluva o poskytovaní podpory vo forme úveru je uzavretá podľa ustanovení zákona č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov a § 497 a nasl. Zákona č. 513/1991 Zb. - Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. Ďalším dôkazom o dohode o aplikácii Obchodného zákonníka je i článok XIV bod 14.3., kde po zákone č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania je dohodnuté použitie Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, Zákona o katastri nehnuteľností, Zákona o Správe majetku štátu a pod. Poukázal aj na komentár k § 262 Obchodného zákonníka v zmysle ktorého podmienkou, ktorú ustanovuje zákon v odseku 2, je požiadavka písomnej formy takejto dohody. Zákon písomnú formu vyžaduje aj v tom prípade, ak pre zmluvu, ktorej sa má voľba pôsobnosti Obchodného zákonníka týkať, sa písomná forma nevyžaduje. Súd prvej inštancie mal za preukázané,

že strany konania dohodli aplikáciu obchodného zákonníka, dôsledkom čoho súd nároky vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy posudzoval podľa Obchodného zákonníka a nie podľa Občianskeho zákonníka. Samotná istina uplatnená žalobcom vyplýva z platobnej histórie a súčasne boli zohľadnené čiastočné platby vykonávané žalovanými. Samotný zmluvný úrok uplatnený žalobou a jeho následné zvýšenie ako sankcia za nedodržanie zmluvných podmienok vychádza z čl. I. v spojitosti s čl. X. bod 10.1 a 10.2. Pri rozhodovaní o uplatnenej zmluvnej pokute súd v prvom rade vychádzal z obsahu zmluvy, kde v čl. XI. Zmluvné strany dohodli platnú zmluvnú pokutu a aj spôsob jeho určenia. Po splnení zákonných a zmluvných podmienok súd mal za to, že i v tejto časti nárok žalobcu je dôvodný. Vykonané platby žalovanými žalobca započítal práve na predmetnú položku z dôvodu, že pri vykonaní čiastočných platieb žalovaní neurčili, na ktorú položku platbu vykonávajú okrem platby v sume 1.000 eur dňa 15.03.2023, kedy platba bola určená na istinu.

10. K námietke žalovaného 2. týkajúcej sa nedoručenia odstúpenia od úverovej zmluvy žalobcom, súd poukázal na to, že adresu, na ktorú žalobca doručoval odstúpenie žalovanému 2., určil žalovaný 2. v úverovej zmluve v čl. VIII bod 8.2. Oznámenie žalobcovi o zmene tejto adresy žalovaný 2. nepreukázal. Žalovaný 2. v čase doručenia odstúpenia sa zdržiaval v zahraničí, kde vykonával svoje pracovné povinnosti. Z toho sa dá ustáliť, že odstúpenie od úverovej zmluvy doručované žalobcom sa nedostalo do dispozičnej sféry žalovaného 2. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému 2. sa odstúpenie od zmluvy dostalo do jeho dispozičnej sféry najneskôr doručením žaloby (10.04.2017), ktorého tvoril prílohu. Súd poznamenal, že zo zákona nevyplýva povinnosť veriteľa doručiť odstúpenie od úverovej zmluvy aj ručiteľom. V predmetnom prípade táto povinnosť vyplýva iba z obsahu uzatvorenej úverovej zmluvy. Tým, že žalobca túto povinnosť splnil až doručením samotnej žaloby, ktorého prílohou bolo odstúpenie, súd mal za to, že splnil dohodnutú zmluvnú podmienku. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 2. žalobcovi zmenu adresy neoznámil, čím porušil zmluvnú podmienku. Doručenka o doručení odstúpenia do vlastných rúk od žalovaného 2. sa vrátila žalobcovi podpísaná, ktorý podpis vizuálnym porovnaním sa zhoduje s podpisom žalovaného 2. na úverovej zmluve. Z vyššie uvedeného dôvodu nemožno vyčítať žalobcovi nesplnenie zmluvnej podmienky - doručenie odstúpenia riadne a včas.

11. K námietke premlčania nároku žalobcu na odstúpenie od úverovej zmluvy, resp. premlčania nároku voči žalovanému 2. súd prvej inštancie uviedol, že na posúdenie predmetného právneho vzťahu treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Nakoľko premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka je štvorročná neboli splnené zákonné podmienky na úspešné uplatnenie tejto námietky.

12. Výroková časť rozsudku týkajúca sa čiastočného zastavenia konania v časti 3.500,23 eur sa týka vykonaných platieb zo strany žalovaných v priebehu konania, ktoré žalobca započítal v prospech uplatnenej pohľadávky. V tejto časti svoj návrh zobral späť podľa § 145 ods. 2 CSP.

13. Súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol v časti uplatnenej istiny 1.000 eur, ktorú vykonanú platbu žalovaným dňa 15.02.2023 započítal na istinu a to v časti uplatneného nároku príslušenstva pohľadávky, t. j. dohodnutých úrokov ako i zákonných úrokov z omeškania. Žalobca napriek započítaniu plnenia v sume 1.000 eur, túto skutočnosť nezohľadnil pri vymedzení svojho nároku na príslušenstvo. Preto súd v tejto časti návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

14. Okrem istiny, úrokov, zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania, žalobca požadoval aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 609,13 eur, avšak v tomto ohľade súd nevzhladol nárok žalobcu za preukázaný, a preto ho nepovažoval v tejto časti za dôvodný. Mal pritom za to, že výzva, ktorou žalobca vyzýval žalovaného na zaplatenie pohľadávky a Odstúpenie od zmluvy pred tým, než podal návrh na súd, boli úkony, ktoré bezprostredne nesúviseli s následným súdnym konaním. Tieto trovy vznikli strane sporu korešpondenciou pred začatím súdneho konania. Náklady uplatnené v predsúdnom štádiu sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Spojitosť týchto trov s určitým konaním musí preukázať ten, kto sa domáha ich náhrady. V zmysle uvedeného však žalobca žiadny dôkaz neprodukoval.

15. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 odsek 1 CSP s poukazom na § 262 odsek 1 CSP a žalobcovi úspešnému v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný 2/ v časti vyhovujúceho výroku a výroku o trovách konania. Žiadal v uvedenej časti rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vypořiadal s jeho námietkou, že mu nebolo do vlastných rúk doručené odstúpenie žalobcu od zmluvy, ktoré mal prevziať dňa 28.01.2015 a nebola mu doručená ani písomná upomienka, že dlžník nespláca splátky úveru riadne a včas. Nemal preto vedomosť o tom, že žalovaná 1. nespláca úver, dozvedel sa o tom až po doručení žaloby zo súdu, hoci podľa čl. IX.9.1.4 zmluvy bolo povinnosťou žalobcu doručiť ručiteľom písomnú upomienku v prípade, že dlžník nespláca splátky úveru riadne a včas. Uviedol, že z pracovných dôvodov sa dlhodobo zdržiaval a aj v súčasnosti zdržiava v zahraničí, kde žije a pracuje. Z Vrbovej nad Váhom sa odsťahoval ešte v roku 2011 a od 14.09.2014 je prihlásený k trvalému pobytu v Komárne. Zamestnávateľ mu písomne potvrdil, že v deň, keď mu malo byť doručené odstúpenie od zmluvy, bol v Rakúsku v práci. Doručenkou musel za neho podpísať niekto iný. Jeho tvrdenia potvrdila aj žalovaná 3., ktorá uviedla, že v roku 2015 už nebyval u nich, oni preberali za neho poštu, aj keď splnomocnenie nemali. Tvrdila, že na doručenke nie je jej podpis, ani podpis žalovaného 2. K dôvodom súdu prvej inštancie o doručení odstúpenia od zmluvy spolu so žalobou a o nesplnení si povinnosti žalovaným 2. neohlásením zmeny adresy žalobcovi, žalovaný 2. uviedol, že ručiteľia neobdržali exemplár zmluvy, aby vedeli aké povinnosti im zo zmluvy vyplývajú a ani neboli účastníkmi zmluvy, iba podpísali zmluvu, zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom podpísania obomi zmluvnými stranami. Ručenie je jednostranný písomný právny úkon ručiteľa, teda oni ako ručiteľia pristúpili k predmetnej zmluve ručiteľským vyhlásením. K rozhodnutiam NS SR sp. zn. 4Cdo 106/2018, 8Cdo/9/2019, 7Cdo/199/2019 uviedol, že je uzrozumený s tým, že najvyšší súd v nich konštatoval, že ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom, na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Dal do pozornosti skutočnosť, že NS SR v týchto rozhodnutiach vyslovil záver len ohľadne otázky, že zmluvy uzatvorené žalobcom pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy. NS SR ani v jednom rozhodnutí sa nezaoberal otázkou, či vzhľadom na to možno automaticky dospieť k záveru o čisto obchodnom charaktere týchto zmlúv s potrebou aplikácie noriem obchodného práva. Otázkou možnosti aplikácie ustanovení obchodného zákonníka na daný právny vzťah sa zaoberal NS SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 8Cdo/164/2020, 8Cdo/64/2019 a dospel k záveru, že žalobca pri poskytovaní podpory vo forme úverov nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, a teda ho nemožno považovať za podnikateľa v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka. V danom prípade žalobca poskytoval podporu na základe a za podmienok upravených zákonom č. 607/2003 Z. z. o ŠFRB. Fond pri poskytovaní podpory vo forme úveru, neuzatváral zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Nešlo o typický úver v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale o úver poskytovaný na základe osobitného predpisu, ktorým bol zákon č. 607/2003 Z.z. Ak strany mali záujem riadiť sa pri poskytovaní úveru ustanoveniami Obchodného zákonníka, mohli si v zmluve dohodnúť, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom. Žalovaný 2. poukázal na to, že v danom prípade je v záhlaví uvedené, že zmluva je uzavretá podľa zákona č. 607/2003 Z. z. a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pod zmluvnými stranami je uvedené, že strany sa dohodli na poskytnutí úveru podľa ustanovení zákona č. 607/2003 Z. z., v čl. XII bod 12.1. je uvedené, že pre uplatnenie náhrady škody platia ustanovenia Občianskeho zákonníka, z čl. XIV. bod 14.3. vyplýva, že práva a povinnosti zmluvných strán sa riadia predovšetkým zákonom o ŠFRB a ostatnými právnymi predpismi a to najmä Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, zákonom o katastri nehnuteľností, zákonom o správe majetku štátu a pod. Z uvedeného nie je zrejmé, kedy a kde sa uplatní Obchodný zákonník a kedy Občiansky zákonník. Podľa jeho názoru nároky z predmetnej zmluvy je potrebné posudzovať podľa občianskeho zákonníka, čo má vplyv aj na posúdenie premlčania nároku na odstúpenie od zmluvy. Pre prípad, že by došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, zastával počas celého konania názor, že žalobca má právo domáhať sa iba bezdôvodného obohatenia podľa zásad vyplývajúcich z § 451 a § 457 OZ.

17. K odvolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca, žiadal rozsudok v častiach napadnutých žalovaným 2/ ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že záväzkovým vzťahom medzi ním a žalovaným 2/ je zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, čo je jasne uvedené v záhlaví zmluvy. Poukázal na to, že pred odstúpením od zmluvy poslal žalovaným niekoľko výziev na úhradu dlhu na omeškaných splátkach, v ktorých bol zahrnutý aj žalovaný 2/. Napriek vedomosti o možnosti žalobcu odstúpiť od zmluvy, žalovaní riešili situáciu iba čiastočnými úhradami, ktoré sa započítavali na predchádzajúce omeškané splátky. Od zmluvy odstúpil podaním zo dňa 22.12.2014, čím sa celý dlh stal splatným. Odstúpenie žalovaná 1/ prevzala dňa 15.01.2015, žalovaný 2/ dňa 28.01.2015 a žalovaná 3/ dňa

09.01.2015. Poukázal na čl. VIII. Ods. 8.2. zmluvy, podľa ktorého odstúpenie od zmluvy zasiela veriteľ poštou doporučenou zásielkou do vlastných rúk na posledne známu adresu dlžníka a ručiteľov. Za posledne známu adresu sa považuje adresa dlžníka a ručiteľov uvedená v databáze veriteľa. Vyššie uvedené platí pre všetky písomnosti zasielané veriteľom. Konštatoval, že on svoju povinnosť splnil, doručil odstúpenie od zmluvy na posledne známu adresu žalovaného 2/, bola mu od pošty vrátená doručienka s vlastnoručným podpisom žalovaného 2/. Žalovaný 2/ podpisom zmluvy potvrdil, že sa s ňou oboznámil, teda aj nadobudol vedomosť o jeho informačnej povinnosti voči žalobcovi. Ďalej žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že podpis na doručienke nie je jeho podpisom a v čase doručenia nebol na poslednej známej adrese trvalého pobytu, táto skutočnosť je v rozpore so skutočným stavom, ktorý vyplýva z predložených dokladov – doručienky. K postavenia ručiteľa žalobca poukázal na § 307 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak sa na ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník. Žalobca ďalej poukázal na uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/164/2020 a 8Cdo/64/2019, kde NS SR dospel k názoru, že nároky vyplývajúce z obchodnoprávnej povahy úverovej zmluvy je potrebné posúdiť podľa Občianskeho zákonníka z dôvodu, že si zmluvné strany v úverovej zmluve nedohodli, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261 Obchodného zákonníka sa nespravuje Obchodným zákonníkom s poukazom na § 262 Obchodného zákonníka. Žalobca uviedol, že v danej veci v záhlaví úverovej zmluvy je uvedené, že je uzatvorená podľa zákona o ŠFRB a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V bode 14.3. zmluvy je tiež po zákone o ŠFRB jasne dohodnuté použitie Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania žalovaným 2/, poukázal žalobca na § 397 Obchodného zákonníka, ktorý stanovuje premlčaciu dobu 4 roky.

18. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie i žalobca v časti výroku o zamietnutí návrhu v ostatnej časti, namietal nedostatočné zdôvodnenie rozsudku v bode 49. odôvodnenia. K nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky v sume 609,13 eura uviedol, že si ich uplatnil v zmysle § 121 ods. 3 OZ a ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov a podľa jeho názoru úkon právnej služby – odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014, bol účelne vynaloženými nákladmi na to, aby mohlo byť úspešne uplatnené jeho právo na súde. V dôsledku odstúpenia od zmluvy sa celý dlh stal splatným. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3 M Obdo 2/2010, v ktorom sa uvádza, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania. Taktiež poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Záverom uviedol, že v tzv. predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelne uplatnenie a bránenie jeho práva s poukazom na § 506 Obchodného zákonníka ako aj zákona č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu. Žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zmenil tak, že mu prizná náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 609,13 eur.

19. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2. tak, že odvolanie považuje za nedôvodné. Poukázal na to, že žalobca opiera celý svoj nárok o ustanovenia Obchodného zákonníka a v súvislosti s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky poukazuje na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, hoci výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky upravuje § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka.

20. K vyjadreniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca, podľa jeho názoru nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky v súvislosti s odstúpením od zmluvy, nebolo možné uplatňovať v zmysle Obchodného zákonníka s poukazom na § 369c ods. 1, ktorý hovorí o paušálnej náhrade nákladov. Paušálna náhrada nákladov je súčasťou príslušenstva pohľadávky. Vzhľadom na dikciu § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je možné konštatovať, že ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky, a preto paušálna náhrada spojená s uplatnením pohľadávky je príslušenstvom pohľadávky. Aj napriek nepresnému obsahovému vymedzeniu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky má veriteľ právo aj na náhradu ďalších nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (napr. výdavky, ktoré mu vzniknú pri súdnom vymáhaní). Podľa dôvodovej správy bol inštitút nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka zavedený s cieľom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách a má predstavovať paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ako tzv. interných administratívnych a monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov. Medzi tieto náklady však nepatria súdne, správne, rozhodcovské poplatky, náklady na právne služby. Preto si nemohol uplatniť náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle 369c

ods. 1 Obchodného zákonníka, ale tieto si uplatnil v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Poukázal na vyššie uvedenú Smernicu.

21. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/, ktorý zopakoval svoje predchádzajúce tvrdenia a doplnil, že žalobca v odstúpení od úverovej zmluvy presne nešpecifikoval konkrétne splátky, pre ktoré jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. A položil otázku či možno takýto právny úkon považovať v zmysle § 37 ods. 1 OZ za platný.

22. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaného 2/ nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

26. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané odvolateľmi v ich odvolaniach. Odvolatelia v odvolaniach neuviedli žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné.

27. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil; súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktno a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a

úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Ak rozsudok neobsahuje zákonné náležitosti, v konečnom dôsledku je takýto rozsudok nepreskúmateľný. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

28. Vo vzťahu k argumentácii sporových strán odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

29. Odvolací súd k dôvodom súdu prvej inštancie dodáva, že sporové strany majú v konaní bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, strana uniesla tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

30. Predmetom konania v danej veci je nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí úveru podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka č. 57/5206/96 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou 1/. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru na účel v súlade so zákonom č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania (ďalej len „zákon o ŠFRB“). Voči žalovaným 2/ a 3/ si nárok uplatnil titulom ručiteľského záväzku. Žalobca na základe zmluvy o poskytnutí úveru, poskytol žalovanej 1/ úver vo výške 38.350,00 eur pri základnej úrokovej sadzbe 3,50 % ročne s dobou splatnosti 30 rokov. Žalobca výzvou zo dňa 27. 06. 2014 vyzval žalovaných, aby uhradili dlh na omeškaných splátkach v sume 1.922,85 eura, čo však neurobili. Ku dňu 12.12.2014 boli žalovaní v omeškaní s 11 splátkami v celkovej výške 2.208,10 eura, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenia článku X. bod 10.3. písm. b/ zmluvy o úvere, oprávňujúcej žalobcu požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku. Žalobca od zmluvy o úvere odstúpil podaním zo dňa 22.12.2014, čím sa stal splatným celý dlh.

31. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobcom je Štátny fond rozvoja bývania (ďalej len „ŠFRB“), ktorý je zriadený na základe zákona číslo 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov. 16.4. Zákon o štátnom fonde rozvoja bývania upravil podmienky pre poskytovanie podpory štátu na rozširovanie, zveľaďovanie bytového fondu a vytvoril systém ekonomickej podpory rozvoja bývania a sústredení zdrojov pre tento účel v Štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý bol ním zriadený (§ 1 ods. 1). Postavenie ŠFRB zostalo nezmenené aj po viacerých novelách (nový zákon č. 607/2003 Z.z. účinný od 1. apríla 2004, zákon číslo 150/2013 Z.z. účinný od 01. 01. 2014), nezmenený zostal aj účel tohto fondu. ŠFRB neposkytuje podporu vo forme úveru širokej verejnosti, ale iba vymedzenému okruhu osôb, ktoré musia mať na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, ak ide o fyzickú osobu. Podpora sa poskytuje za zvýhodnených podmienok uvedených v zákone. ŠFRB je koncipovaný ako tzv. obrátkový fond. Znamená to, že prostriedky, ktorými disponuje, sú používané najmä na podmienky poskytovania podpory vo forme úverov za zvýhodnených podmienok, oproti podmienkam trhovým. Prostriedky možno použiť aj na správu fondu, avšak len v zákonom limitovanom rozsahu. Z uvedeného vyplýva, že ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktoré patria aj zmluva o úvere. Jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky. ŠFRB nemôže pri poskytovaní podpory bývania vo forme úveru uplatniť „voľnú úvahu,“ ale je povinný dodržať zákonom stanovené pravidlá. Ak žiadateľ podpory splní zákonné podmienky, fond je povinný s ním zmluvu za zvýhodnených, zákonom regulovaných podmienok, uzavrieť. Zákonodarcu vylúčil, aby sa na ŠFRB vzťahovala osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov, upravených zákonom číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 3 písm. p/). Rovnako je ŠFRB vylúčený aj z právnej úpravy úverov na bývanie upravených zákonom číslo 90/2016 Z.z. (§ 1 ods. 4 písm. i/). Je preto potrebné prijať záver, že na takto zákonom regulované uzatváranie zmluvy o úvere nemožno vychádzať pri

výklade pojmu dodávateľa vo vzťahu k ŠFRB. Žalobca je inštitútom sui generis, slúži ako ekonomický nástroj bytovej politiky štátu. Podporu zo ŠFRB možno poskytnúť iba špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie, než podmienky, za ktorých by vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu. ŠFRB, ako účelový fond zriadený zákonom, si nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone. ŠFRB nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, je osobitným subjektom zriadeným zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

32. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je úverovou zmluvou v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodom, pre ktorý je rozhodujúcim znakom forma vzťahu, a nie jeho subjekty. Preto sa nevyžaduje, aby išlo o výlučné vzťahy medzi podnikateľmi. Uvedené ustanovenie má kogentnú povahu, teda vylučuje dohodu strán pre použitie iného právneho predpisu. Rovnako je vylúčená aplikácia Občianskeho zákonníka, pretože v danom prípade nejde o spotrebiteľský záväzkový vzťah. Pri spotrebiteľskom záväzkovom vzťahu sa vyžaduje, aby zmluvnými stranami bol spotrebiteľ a dodávateľ. Z definície dodávateľa podľa Občianskeho zákonníka však plynie záver, že musí ísť o osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy, koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v rozhodnom čase). Žalobca je osoba zriadená podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja a bývania v znení neskorších predpisov, ako účelový fond na financovanie štátnej podpory výstavby bytov a ubytovní, dodatočného zateplenia bytových domov a rodinných domov, stavebných úprav bytových domov, odstránenia statických chýb bytových domov a dokončenia rozostavaných objektov bývalej komplexnej bytovej výstavby, prostredníctvom ktorého sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Z uvedeného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že žalobca nevykonáva obchodnú, resp. podnikateľskú činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ktorý by následne prerozdeľoval. Finančné prostriedky, s ktorými žalobca hospodári, sú okrem iného aj finančné prostriedky Európskej únie a dotácie zo štátneho rozpočtu, ktoré ani na obchodnú a podnikateľskú činnosť nemôžu byť použité. Samotné hospodárenie žalobcu sa v zmysle zákona o ŠFRB riadi schváleným rozpočtom, ktorý je napojený na rozpočet Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, ktoré zároveň vykonáva aj správu tohto fondu. Za samotné hospodárenie s prostriedkami fondu zodpovedá minister (§ 6 ods. 4 zákona o ŠFRB), pričom prostriedky fondu sú vedené na osobitnom účte v Národnej banke Slovenska. Samotné použitie prostriedkov fondu prísne upravuje zákon (§ 4), pričom tieto prostriedky sú vedené na osobitných účtoch v Štátnej pokladnici a kontrolu hospodárenia s prostriedkami fondu vykonáva Ministerstvo financií SR (rozsudok NS SR 4Cdo 106/2018).

33. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca - ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ. Je účelovým fondom, ktorý v zmysle jednoznačnej definície pojmu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 OZ nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, to znamená, že v danom prípade nie je možné zmluva o poskytnutí podpory, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ. To, že predmetná zmluva nie je zmluva o spotrebiteľskom úvere ani v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. je nesporné.

34. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je úverovou zmluvou v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodom, pre ktorý je rozhodujúcim znakom forma vzťahu, a nie jeho subjekty, preto sa nevyžaduje, aby išlo o výlučné vzťahy medzi podnikateľmi. V právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod, vylučuje dohodu strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, teda voľbu práva. Ide o kogentnú povahu citovaného právneho ustanovenia, ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečovaní záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy strany nemôžu dohodou vylúčiť (rozsudok NS SR z 18. mája 2000 sp. zn. 4Obo 115/99). Preto pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom si strany ani nemôžu dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t.j. nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho účinku

dohodu zmluvných strán (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 120/2010). Z čl. XII. zmluvy o poskytnutí podpory, bodu 12.3. vyplýva, že práva a povinnosti účastníkov sa riadia predovšetkým zákonom 124/1996 Z. z. v znení noviel a ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi vzťahy k ŠFRB.

35. Obchodný zákonník ustanovuje všeobecnú a ucelenú úpravu odstúpenia od zmluvy v prípade porušenia zmluvných povinností, prípadne hrozby takéhoto porušenia v obchodných vzťahoch. Úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku sa na obchodné vzťahy nepoužije. Na rozdiel od úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku, podľa ktorého odstúpenie od zmluvy spôsobuje zánik zmluvy od začiatku (*ex tunc*), účinky odstúpenia od zmluvy v obchodných vzťahoch nastávajú okamihom odstúpenia (*ex nunc*). Jedným z možností odstúpenia od zmluvy je prípad, ak takéto porušenie nastane v dôsledku omeškania dlžníka alebo veriteľa, čo je považované za základný dôvod. Obchodný zákonník rozlišuje dva režimy odstúpenia od zmluvy, a to v závislosti od toho, či omeškanie dlžníka alebo veriteľa spôsobuje podstatné porušenie zmluvy (§ 345), alebo nepodstatné porušenie zmluvy (§ 346), pričom priamo zákon vymedzuje, čo pokladá za podstatné porušenie. S týmto rozlišovaním ďalej spája rôzne právne následky, pričom odstúpenie od zmluvy v oboch režimoch má zodpovednostný (sankčný) charakter. Odstúpením od zmluvy podľa Obchodného zákonníka zmluva a s ňou aj všetky práva a povinnosti zmluvných strán zanikajú okamihom, kedy bol prejav oprávnenej strany o odstúpení od zmluvy doručený druhej strane s výnimkami ustanovenými v § 351 ods.1 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o následky porušenia zmluvy, nemá však odstúpenie od zmluvy spätné účinky. Všetky právne následky porušenia zmluvy, ku ktorým došlo do zániku zmluvy odstúpením, zostávajú zachované. Platí to aj pre úroky, úroky z omeškania, a to aj so zreteľom na ich odškodňovaciu funkciu. Podľa názoru odvolacieho súdu odstúpením od zmluvy veriteľovi nezaniká právo na úroky, či úroky z omeškania. Závazkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa taktiež spravujú Obchodným zákonníkom. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy, účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Obo 115/99, 5Cdo 120/2010).

36. Odvolací súd, pri posudzovaní platnosti odstúpenia od zmluvy podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 344 a nasl.), dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca preukázaním doručenia výzvy ako aj odstúpenia od zmluvy žalovaným 1/, 2/, 3/ splnil podmienky pre konštatovanie platného odstúpenia od zmluvy o úvere. Následne, v dôsledku tohto platného odstúpenia, vzniklo žalobcovi právo požadovať úroky z predmetného úveru, dohodnuté v zmluve, až do zaplatenia. Uvedený právny záver podporilo aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo/159/2003, v ktorom okrem iného uviedol, že odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy, okrem výnimiek vymedzených v ustanovení § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka. Všetky právne následky porušenia zmluvy, ku ktorým došlo do zániku zmluvy odstúpením, však zostávajú zachované. Platí to aj pre úroky z omeškania, na ktoré vzniklo veriteľovi právo za dobu od splatnosti peňažného záväzku do zániku zmluvy.

37. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru o tom, že v daný právny vzťah, práva, povinnosti a nároky z neho je možné posúdiť iba podľa ustanovení Obchodného zákonníka a svoj záver podrobne a relevantne zdôvodnil.

38. Žalovaný 2/ v odvolaní opätovne namietal platnosť odstúpenia od zmluvy, keďže tvrdil, že podpis na doručení o doručení odstúpenia od zmluvy nie je jeho a že v čase doručovania sa nachádzal v zahraničí. K dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie odvolací súd dodáva, že žalobca doručoval žalovanému 2/ odstúpenie od zmluvy na adresu uvedenú v úverovej zmluve, pretože nemal vedomosť o zmene bydliska žalovaného 2/ a nemal povinnosť overovať si jeho bydlisko v registri obyvateľov. Žalovaný 2/ pristúpením k zmluve o úvere titulom ručiteľského záväzku, prevzal na seba povinnosť oznámiť žalobcovi zmenu osobných údajov, t. j. i zmenu adresy. Pokiaľ zmenu adresy žalobcovi neoznámil, žalobca postupoval správne, keď doručoval žalovanému 2/ odstúpenie od zmluvy na adresu uvedenú v úverovej zmluve. Keďže doručenie sa mu vrátila podpísaná, správne považoval odstúpenie od zmluvy za doručené aj žalovanému 2/. Ak žalovaný 2/ tvrdí, že podpis na doručení nie je jeho, bolo jeho povinnosťou svoje tvrdenie preukázať hodnoverným dôkazom, avšak v tomto smere žiadne dokazovanie nenavrhol. Potvrdenie zamestnávateľa nie je dôkazom, že podpis na doručení nie je jeho. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že i v prípade, ak by žalobca doručoval odstúpenie od zmluvy žalovanému 2/ na novú adresu v Komárne (v prípade, že by mu bol žalovaný 2/ oznámil zmenu bydliska), zásielka by sa s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote vrátila žalobcovi nedoručená,

keďže žalovaný tvrdil, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí. V zmysle ustanovení úverovej zmluvy by sa nedoručená zásielka zasielaná na aktuálnu adresu žalovaného 2/ považovala za doručenú.

39. K odvolaniu žalobcu voči zamietnutiu žaloby v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že úkon právnej služby – odstúpenie od zmluvy nesúvisí priamo s uplatnením pohľadávky na súde. Ide o úkon žalobcu, ktorým nastala splatnosť celého dlhu. V prípade, ak na základe zosplatnenia celého dlhu by nedošlo zo strany žalovaných k úhrade dlhu, až potom by mohlo na strane žalobcu dôjsť k úkonom (právnej služby), ktoré by boli výslovne spojené s uplatnením pohľadávky na súde v predsúdnom štádiu. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok, odlišný od trov konania. Charakter nákladov spojených s uplatnením pohľadávky má aj odmena za poskytnutú právnu pomoc, zaplatená pred uplatnením samotnej pohľadávky na súde, a to aj v prípade, keď k uplatneniu pohľadávky na súde nedošlo z dôvodu dobrovoľného plnenia povinným. Za účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia možno považovať len také náklady, ktoré musela strana nevyhnutne vynaložiť, aby mohla riadne hájiť svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na súde.

40. Náklady spojené so zastúpením advokátom tomuto vymedzeniu spravidla zodpovedajú. Tomuto pravidlu však nemožno prisudzovať absolútnu, bezvýnimočnú povahu. Môžu sa totiž vyskytovať i situácie, za ktorých tieto náklady nemožno považovať za nevyhnutné pre riadne uplatňovanie alebo bránenie práva na súde. O taký prípad pôjde najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, pričom v tom zmysle poukázal aj na nález Ústavného súdu ČR z 25.07.2012, sp. zn. I. ÚS 988/12 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.04.2014, sp. zn. 2SŽi 6/2014. Pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov, nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi. Uviedol, že keďže žalobca je štátny orgán, resp. právnická osoba zriadená štátom, správu ktorého vykonáva Ministerstvo výstavby a verejných prác SR, je povinný pri výkone svojej činnosti rešpektovať určité pravidlá - transparentné zásady využívania právnych služieb advokátov zo strany štátu, vrátane ich výberu a odmeňovania. Pri využívaní externých právnych služieb štátom (štátnym orgánom) je potrebné vychádzať z toho, že štát (štátny orgán) si má zadovážiť a využívať externé právne služby advokátov len v prípade nevyhnutnosti a účelnosti, nakoľko štát má mať (musí mať) k dispozícii dostatočný odborný (profesionálny) personálny aparát a v prípade potreby je povinný tento personálny aparát doplniť. Pri využívaní právnych služieb advokátov sa tak vo všeobecnosti proklamuje nevyhnutnosť (t. j. nevyhnutná potreba zabezpečenia právnych služieb advokátov, ktoré nie je štátny orgán schopný sám v potrebnom časovom horizonte efektívne, hospodárne a účinne zabezpečiť) a účelnosť ich využitia (nejde o zbytočné, neefektívne, nekvalitné, nepožadované alebo nepodstatné právne služby), pričom táto nevyhnutnosť a účelnosť sa preukazuje tzv. testom nevyhnutnosti (čl. 3 ods. 2).

41. V čase poskytnutia úkonov právnej služby - výzva na úhradu dlhu a odstúpenie od úverovej zmluvy, nebola pohľadávka žalobcu ešte splatná ako jednorazový dlh, a teda ani vymáhateľná, v dôsledku čoho tieto úkony právnej služby nemožno považovať za vynaložené v príčinnej súvislosti s vymáhaním pohľadávky ako takým. Odvolací súd je toho názoru, že uvedené úkony právnej služby svojou povahou, obsahom a ani rozsahom nie sú tak odborne (právne) náročné alebo zložité, že by ich nebol schopný vykonať samotný žalobca. Ich vykonanie v zastúpení advokátom nie je možné v žiadnom ohľade považovať za nevyhnutné ani potrebné a už vôbec nie za účelné a hospodárne, pričom takýto postup je zároveň aj v rozpore s požiadavkou vhodnosti a primeranosti ich vynaloženia, keďže ide o nanajvýš jednoduché úkony a preto ich nemožno považovať za náklady nevyhnutne (účelne) vynaložené s uplatnením pohľadávky na súde. V skutočnosti išlo o také jednoduché právne úkony, ktoré patria do bežnej odbornej činnosti žalobcu v súvislosti s plnením jeho úloh, vymedzených vyššie uvedeným osobitným predpisom, ktorým bol žalobca súčasne zriadený.

42. Vzhľadom všetkým uvedeným skutočnostiam odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v odvolaniach napadnutých častiach, preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vyhovujúcom, zamietajúcom a súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

43. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní procesne neúspešný v časti vyhovujúceho výroku voči

žalovanej 1/ a žalovanej 3/, ktorým však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto im odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni. Žalobca bol v odvolacom konaní voči žalovanému 2/ úspešný v časti súdom prvej inštancie priznaných súm v celkovej výške 34.431,35 eura (32.194,37+548,01+1.688,97) a žalovaný 2/ bol v odvolacom konaní úspešný v časti zamietnutia sumy 609,13 eura, teda žalobca bol neúspešný iba v nepatrnej časti, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

44. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).